

О таинстве поэзии...

* * *

Ложатся строчки на листок...
Как нежной розы лепесток
Взлелеян стих в душе моей...
Что может в жизни быть нежней?!

* * *

Поэт желает властвовать над бездною страстей...
В поэмы строчки связывать... О прелести очей,
О нежности признания, безумствах юных лет,
О тайнах мироздания и жизни, полной бед.

Поэт мечтает царствовать над множеством идей...
Он жаждет вольно странствовать и радуется ей –
Той Музе, что затеяла забавную игру
На пару с Вдохновением у Бога на пиру...

* * *

Я задивляюсь у безодню дивних мрій...
Здається, вік тягнутись славі молодій.
Проте минеться... І усе поглине час...
Та не залишиться ні мрій, ні гарних фраз...

Тому жадаю вічну Музу я зустріть
І не втрачати давню мрію ні на мить!
Я почуття свої дарую папірцю
Та напишу чудову книжечку оцю...

Бо дарувати почуття своїм книжкам –
Найбільше щастя! Підкоряюся думкам.
Душа розчиниться у вічній таїні,
Безмежжя образів залишивши мені...

Я поринаю у безкраю велич снів,
Де кожен радість чи журбу свою зустрів.
І точно знаю – бути славі золотій!
Моє натхнення донесе мене до мрій!